

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקכו

ערב שבת קודש פ' פינחס, כ"ף תמוז ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

היי תהא שנת סייעתא דשמיא

גם למאורעות שאירעו בתקופת האחרונה:
 בננו לחורבן בית עמי שהחלנו כשבעה עשר בתמוז (שבו הובקעה העיר)
 — איחא בנמרא (יומא ט, ב). "ימקדש שני... ממנו מה חרב, ממנו שהייתה בו שנאת
 חנפ" ומה למדים עד כמה גדלו וחמור הענין ד"שנאת חנם" — מכוון שזוהי
 חסיבה לחורבן ביהמי"ק!
 וענין זה קשור עם המאורעות שאירעו בתקופת האחרונה — שישנם **למנוח**
 שהתנהגו באופן ד"דרכם דמים מלא", ושכמו דם יחודי, רחמנא ליצל: וכמו כן
 בענין בוקנוג של יחודי — **פריש** ו**אנקיס** שבו **דוחרע** על היינ מפלגו
 דרחמי לייג מדחיי"ן של אדם תליון **פ** שנמשכות ומתגלות למטה בוקנוג ומאוזני
 של יחודי, אדם התחתון):
 ולאלו שמלבישים זאת באינטלא ובמסוח של "קנאות" — חנה וישנא
 הוראה מפורשת בפרשתנו, פי פינתס:
שני יחזקים שפעלה מסוימת היא ענין של "קנאות" — כאשר רואים
שבתנאיח מלאו נחנן הקב"ה שער יחזנו **נתון לו את ברייתו שלוש**, כלומר, כאשר
 ענין זה מבואר לדי שילוס בין **פלי** — או יחזקים שפעלה זו היא בברייתו יבקטאו את
 קנאותי, מסאי"כ כאשר פעולה זו מביאה לידי היפך השילוס, שנאת חנם — חז"י זו
 חוכחה ש"קנאות" זו אינה מצד הקדושה, כי אם מצד החיפוף!
 ומה שישנם כאלו שימלענינים על הדברים שנאמרים עתה — חז"י גם
 במאורע המסופר בפרשתנו אדות פינתס לא היו כלום תמימי דעים עם אופן
 הנתנו של פינתס, כמסופר במדרשיו בכ"מ שבין מנהיגי ישראל היו **פריש** **שדעוס**
 לא הייתה נוחה מתנהגותו של פינתס (ואין כאן המקום — כאשר נמצאים במקום
 קדוש, שמגדליו בו תורה ומגדליו בו תפלה — לדבר אודות תהנה באופן ד"שילח
 ידי **בשלמנו חלל בריותו** — היפך הענין ד"הגני נתון לו את ברייתו שלוש"),
 ואפ"כ, **מספרת הותרח שחוקקייח חסדים עם הנתנו של פינתס**, באמרו "הגני נתון
 לו את ברייתו שלוש", ועד ש"פינתס זה אליהו" — מכשד תואלה דביאת מלכא
 משיחא, שחשלים שלו.

ואצ"ו

2

3

האדם הנה
 לא יודע לא
 שיש לו כוח
 ופחד אצלו
 וזהו המלך
 וזהו המלך
 וזהו המלך

אצ"ו

ב"ה

3 דבר מלכות

מי חולם ומי מציאותי / משיחת שי"פ פינתס היחשד"מ

3

9 זמן הגאולה

ההכרזה שצוה נשיא דורנו לפרסם ולהדפיס / הזמן הנוכחי ופי השבוע באור הגאולה

9

13 המעשה הוא העיקר

"אגרתא" דנשיא דורנו / הוראות למעשה בפועל

13

14 כתי"ק - פרסום ראשון

מהי "קנאות" אמיתית / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת י"ז בתמוז ה'תשמ"ג

14

מדור הכתב-יד-קודש מוקדש

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר ידמיהו הכהן ולא אה ע"ה בלוי
 רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים — נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"
 יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מהי "קנאות" אמיתית

בשייכות לפרשת השבוע – פ' פינחס, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ג' פ' פינחס, שבעה עשר בתמוז ה'תשמ"ג (קביעות שנה זו. נדפסה בלקו"ש חכ"ג ע' 300 ואילך)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

1. ישנו ענין נוסף הקשור עם כללות הענין דשבעה עשר בתמוז – ענין שנוגע גם למאורעות שאירעו בתקופה האחרונה:

בנוגע לחורבן בית שני* – שהתחלתו בשבעה עשר בתמוז (שבו הובקעה העיר) – איתא בגמרא (יומא ט, ב): "מקדש שני . . מפני מה חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם". ומזה למדים עד כמה גרוע וחמור הענין ד"שנאת חנם" – מכיון שזוהי הסיבה לחורבן ביהמ"ק:

וענין זה קשור עם המאורעות שאירעו בתקופה האחרונה – שישנם בנ"י, ר"ל, שהתנהגו באופן ד"ידיכם דמים מלאו", ושפכו דם יהודי, רחמנא ליצלן! וכמו כן פגעו בזקנו ופאותיו של יהודי – השייך ל"צלם אלקים" שבו, ומרמז על הי"ג מכילין דרחמי (י"ג מדה"ר) של אדם העליון (שנמשכות ומתגלות למטה בזקנו ופאותיו של יהודי, אדם התחתון)!

ולאלו שמלבישים זאת באיצטלא ובמסוה של "קנאות" – הנה בזה ישנה הוראה מפורשת בפרשתנו, פ' פינחס:

מתי יודעים שפעולה מסויימת היא ענין של "קנאות" – כאשר רואים שכתוצאה מזה נותן הקב"ה שכר: "הנני נותן לו את בריתי שלום", כלומר, כאשר ענין זה מביא לידי שלום בין בני – אזי יודעים שפעולה זו היא בבחי' "בקנאו את קנאתי"; משא"כ כאשר פעולה זו מביאה לידי היפך השלום, שנאת חנם – הרי זו הוכחה ש"קנאות" זו אינה מצד הקדושה, כי אם מצד ההיפך!...

ומה שישנם כאלו ש"מלעיגים" על הדברים שנאמרים עתה – הרי גם במאורע המסופר בפרשתנו אודות פינחס לא היו כולם תמימי דעים עם אופן הנהגתו של פינחס, כמסופר במדרז"ל בכ"מ שבין מנהיגי ישראל היו כאלה שדעתם לא היתה נוחה מהנהגתו של פינחס [ואין כאן המקום – כאשר נמצאים במקום קדוש, שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה – לדבר אודות הנהגה באופן ד"שלח ידיו בשלומינן חלל בריתו" – היפך הענין ד"הנני נותן לו את בריתי שלום"], ואעפ"כ, מספרת התורה שהקב"ה הסכים עם הנהגתו של פינחס, באמרו "הנני נותן לו את בריתי שלום", ועד ש"פינחס זה אליהו" – מבשר הגאולה דביאת מלכא משיחא, שהשלום שלו.

(* שהוא עיקר לגבי חורבן הא' כמובן ממהז"ל למ"ד [=למאן דאמר] דבחורבן הא' הובקעה העיר בט' בתמוז – בתר חורבן ב' אזילין וקביעין בני' בתמוז (ראה טור או"ח סו"ס תקמט ובב"י שם. שו"ע שם ס"ב).

מי חולם ומי מציאותי

ישנם המתפלאים כיצד יושב לו יהודי ומדבר פעם אחר פעם, בכל התוועדות, ומוסיף זאת גם במכתביו – ש"הנה הנה משיח בא", היום ולא מחר, בה בשעה שע"פ תורה נמצאים בגלות?... • מוכרחים לומר – חושבים הם – שזהו חלום! • אך האמת שהגלות היא החלום, והגאולה היא המציאות האמיתית גם בזמן הגלות • קטעים משיחת ש"פ פינחס ה'תשד"מ – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

כך שנמצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות, אזי לא זו בלבד ש"לאלתר לגאולה" אלא "הנה הנה" ("אָט אָט") משיח בא", וזה לא רק נדפס ב"הקריאה והקדושה"⁵, אלא אכן מתכוונים בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, כיון ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁶ – במילא, הוא מרעיש כל הזמן ש"הנה הנה משיח בא".

ומוסיף ואומר שהמפתח נמצא בידים, לא רק בידי הרבים או רוב האנשים, אלא בידי של כל אחד: הרמב"ם פוסק⁷ שע"י מצוה אחת יכול כל אדם להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה", וכמ"ש בזהר⁸ ומבואר במאמר אדמו"ר הזקן⁹ – "איתא בתיקונים שאפי' אם הי' צדיק א' חוזר בתשובה שלימה בדורו הי' בא משיח", שזה מדובר אפי' לפני הזמן ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה",

א. בהמשך להמדובר לעיל¹ אודות הגאולה העתידה – כאן המקום לדבר על ענין שישנם המתפלאים עליו, ורק מפני הכבוד אינם מדברים על זה אפילו בינם לבין עצמם.

והענין הוא:

בפשטות וע"פ תורה בני ישראל נמצאים עדיין בגלות – "אכתי עבדי אשורוש אנן"², ועד שהקב"ה לא יוציאם ושארים בנ"י קשורים בגלות, וכפי שאמר בעל הגאולה בג' תמוז³: לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא הקב"ה יוציאנו מהגלות.

במילא מתפלאים הם:

יושב לו יהודי⁴, מדבר ברבים ומטרטר ("האמערט אוועק") פעם ועוד פעם ושוב, התוועדות אחר התוועדות – שללא הבט על

1 בסיום השיחה שלפנ"ז (סעיף ט' בשיחת ש"פ פינחס תשד"מ ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

2 מגילה יד, א.

3 סה"מ קונטרסים ח"א קעו, ב. סה"מ תרפ"ז ע' קצו. לקו"ד ח"ד תרצב, א.

4 מכאן עד סוס"ג היכן שמופיעים תיבות "יושב לו יהודי", "יהודי זה" וכיו"ב – הכוונה לכ"ק אדמו"ר שליט"א.

5 גליון 9 וגליון 10 ע' טו ואילך; 11 ע' ה ואילך.

6 סנהדרין צז, ב.

7 הל' תשובה פ"ג ה"ד.

8 ראה ז"ח ס"פ נח (כג, ד).

9 מאמרי אדה"ז הקצרים ע' נג.

עאכו"כ לאחר זמן זה – הדבר היחיד שמונע ממשיח לבוא הוא שיהודי יעשה תשובה, ואזי יבוא משיח תיכף ומיד ללא שום הפסק זמן.

וכפי שישנם האומרים (וכולם חושבים¹⁰) "אחכה לו בכל יום שיבוא"¹¹ ["אחכה" גם מלשון יגיעה כו', כמבואר בהמשך תרס"ו¹²], ובכל יום בתפלה (בימות החול) "לישועתך קוינו כל היום" – שבוים זה ממש יכול לבוא משיח צדקנו.

ומדובר על משיח בשר ודם, ילוד אשה, נשמה בגוף, שלא יבוא להיכן שהוא ("ערגעץ וואו"), אלא יבוא כאן בבית מדרש ובית כנסת זה, וכיו"ב!

מתפלאים הם: כיצד אפשר לדבר כך, ועוד בפשטות – כאשר יודעים שנמצאים בגלות ע"פ תורה, ורק הקב"ה יכול להוציא את בני ישראל מהגלות?!

ובפרט שהוא בעצמו יודע זאת – לידו מונח הסיפור שבו יתפלל תפלת מנחה ויאמר "צדקתך צדק" וכיו"ב, ענינים שונים בתפלה המראים שנמצאים בגלות, ו(גם בשבת) בברכת המזון אומרים "הרחמן הוא יזכנו לימות המשיח" – ל' עתיד, ולשם כך אוחזים בסידור כדי לא לטעות ח"ו בנוסח הברכה;

אעפ"כ בא יהודי זה, ומטרטר פעם אחר פעם ש"הנה הנה משיח בא" – בלשון הוה, היום ולא מחר, "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"!

ומה שמובא¹³ ברמב"ם סדר שלם כיצד יבוא משיח: שיהיו מלחמות גדולות, ולפני זה יבוא אליהו הנביא וכו' – הרי זה כל זמן שהגאולה באה באופן ד"בעתה"¹⁴, אך כאשר

(10) ראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.

(11) נוסח אני מאמין (ע"פ חבקוק ב, ג).

(12) ע' עח ואילך.

(13) הל' מלכים ספ"א ופ"ב.

(14) ישע"י ס, כב.

(15) סנהדרין צח, א.

(16) ישע"י שם. סנהדרין שם.

(17) פ"ו.

(18) ע"פ שופטים יד, ד.

עומדים במצב ד"זכו"¹⁵ או "כלו כל הקיצין", הגאולה תבוא באופן ד"אחישנה"¹⁶ – ואזי יכול לבוא משיח תיכף ומיד, ברגע אחד ממש!

[וכפי שהרמב"ם כותב באגרת תחית המתים שלן¹⁷, שהענינים שכותב בספר היד אודות פרטי הגאולה הם אלו הידועים לו בבירור, אבל יתכן שיהי' באופן אחר].

ויהודי זה מדבר כך לא פעם ולא פעמיים, אלא ללא הרף ("ער האלט אין איין רעדן") בכל התוועדות והתוועדות, ומוסיף זאת גם במכתביו – ש"הנה הנה משיח בא", היום ולא מחר!

בשלמא אם הי' מדבר כך פעם אחת – היו יכולים לומר שזהו זמן מיוחד, מצב מיוחד וכיו"ב, אבל הוא לא פוסק מלדבר כך ללא מנוחה ולא נותן לנוח ("לאזט ניט רוען")...

מוכרחים לומר – חושבים לעצמם השומעים – שזהו חלום!...

כי לומר שבגלות עמוקה כזו משיח יבוא מיד היום – אין לזה שייכות כלל עם המציאות! ע"פ המצב האמיתי בהוה רואים גלות, וא"כ כיצד יכול "ליפול" לו הרעיון שמשיח יכול לבוא היום?...

מוכרחים לומר שזהו חלום!

ג. לכאורה יש מקום לתמי' זו, שהרי יהודים אכן נמצאים בגלות, ודוקא הקב"ה יכול להוציאם – לכן מתפלאים הם: איך אחד יכול לבוא ולדבר כך?

במילא, צריכים ליישב את התמי'.

ובמיוחד שאין זו תמי' רק אצל מת-מספר הנמצאים כאן, אשר "תואנה הם מבקשים"¹⁸ ומחפשים שאלות – אלא גם אחרים

"אגרתא" דנשיא דורנו

בדורנו זה ניתוספה הדגשה מיוחדת בעבודה ד"פינחס":

כל יהודי שהוא תלמיד וחסיד של אתפשוטתא דמשה של הדור¹, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו, או תלמיד תלמידו וחסיד דחסידיו כו', או אפילו אם רק למד מאמר שלו, שיחה, איגרת, או ששמע זאת ממישהו – נעשה "קריינא דאגרתא", "המקריא – המכריז של האגרת", ולכן מוטלת עליו השליחות והאחריות ד"ליהוי פרוונקא" (כפי שמשה רבינו אמר לפינחס):

הוא צריך לצאת בשליחותו של משה שבדורנו ולעשות כל התלוי בו לחלק, להבדיל בין יהדות ל"גוי'שקייט", ועד ל"ויקח רומח בידו" ו"להרוג" את רצון היצר הרע הרוצה לערבבם ר"ל, כמודגש במיוחד ב"איגרתא" דנשיא דורנו – ש"הרעיש" בחיים חיותו בעלמא דין, ו"מרעיש" גם עתה ע"י "איגרתא" שלו – מאמריו שיחותיו ואגרות קודש שלו, וע"י תלמידיו וחסידיהו, אודות העבודה דמלחמת היצר וההכרח הגדול לבטל פירצות עם ישראל אודות ההבדלה שבין יהדות ל"גוי'שקייט"!

ויתירה מזו: נוסף על מה שזה כתוב במאמריו ואגרות שלו – זכה דורנו, שמבלי הבט על חושך הגלות, הרי זה מודגש בגלוי בשמו, ובפשטות הקב"ה² נתן לנו נשיא הדור ששמו הוא "יוסף" – המורה על מהותו וחיותו³ – המבטא ברור שליחות דורנו – "יוסף ה' לי בן אחר"⁴, לעשות מכל דבר בעולם שהוא "אחר" – "בן", כולל בפרט ובמיוחד יהודי שהוא תינוק שנשבה בין העכו"ם [שלדאבוננו כמה ואפילו אחד – הוא עולם מלא, כפי שאומרת ומכרזת תורת אמת⁵], ולגלות שהוא בן – בנו של הקב"ה.

מהסיפור דפינחס מובן גם, שאין מקום לטענה: למה צריך הוא ללכת ולהתערב ולבטל פירצות בהבדלה שבין יהדות ("בן") ו"גוי'שקייט" ("אחר") – הרי ישנו נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ישנם כמה רביים, רבנים, עסקנים יר"ש וכו', ובכלל הרבה יהודים, גדולים וחשובים ממנו, והרבה קהילות קדושות שכולם יש להם הנשיא שלהם, הרב המנהיג וכו'.

רואים איפוא, שאע"פ שמסיבב לפינחס היו משה רבינו, סנהדרין, נשיאי השבטים וכו' וכל ישראל – מ"מ אמר לו משה שכיון שהוא "קריינא דאיגרתא – איהו ליהוי פרוונקא", מכיון שיהודי זה קרא או שמע מילה מאיגרת המורה הוראות ברורות בנוגע למלחמת היצר וכו', יש לו מיד השליחות ללכת בעצמו ולקיימה [ובפרט, בד' אמותיו, בביתו ומסחרו וכיו"ב – הרי הוא ה"מנהיג" ובעה"ב, צריך תיכף לנצל בעלותו לעשות העבודה ד"פינחס"].

ולא רק לשלוח משמשים ושלוחים, ולצאת י"ח ע"י נתינת כמ"פ ח"י דולר וכיו"ב לצדקה בכדי שהשני יוכל לעסוק בזה, אלא כשם שפינחס לא שלח משמש והלך לבדו, צריך גם הוא

המשך השיחה בסוף עמוד 12

(1) ראה תקו"ז תס"ט. ועוד.
 (2) כמאוזל שעמד (הקב"ה) ושתלן בכל דור ודור (וימא לח, סע"ב. תניא פ"א).
 (3) ראה שעהיה"א ספ"א. לקו"א להה"מ סרמ"ד. וכן
 הוא בשמות שקורים הורים ליו"ח (ראה שער הגלגולים הקדמה כג. שער מרז"ל בסופו. ועוד).
 (4) ויצא ל, כד. וראה אוה"ת עה"פ. ועוד.
 (5) משנה סנהדרין לז, א.

ו"התורה היא נצחית"⁵ – הוראה נצחית בנוגע לעבודתן של נשי ישראל בכל דור ודור: כל אשה בישראל, בכל מקום ובכל זמן, צריכה לתבוע בכל התוקף מנשיא הדור, שרצונה לקבל חלק בארץ. ובתור הכנה לזה – משתדלת כל אשה בישראל, "עקרת הבית" [וכן כל בת בישראל שמתכוונת להיות "עקרת הבית" בבוא הזמן], לעשות מביתה "חלק בארץ", דירה לו ית', "ושכנתי בתוכם".

ועד"ז בדורנו זה – שהנשים צריכות לגשת לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ולמסור "פדיון" שרצונן ותביעתן לקבל חלק בארץ.

ואז עונה להן נשיא הדור שיביא את טענתן, דרישתן ובקשתן לפני הקב"ה – "ויקרב משה את משפטן לפני ה'"⁶ (ובלשון חז"ל: "אשרי ילוד אשה שכך מובטח שכל זמן שהי' רוצה הי' מדבר עם השכינה"), והקב"ה משיב – כפי שהשיב אז – שמקבל את בקשתה של כל אשה בישראל, ובכללות יותר – את בקשתו של כאו"א מישראל בתור חלק מ"כנסת ישראל", שנמשלה לאשה, אשר, בעלה הוא הקב"ה.

(משיחת ליל ט"ו תמוז ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(5) תניא רפ"ז. ובכ"מ.
(7) ספרי ופרש"י בהעלותך ט, ז.
(6) שם, ה.

המשך השיחה מעמוד 13:

ללכת לבדו לקיים השליחות שהיא מצוה שבגופו (שאינן יכולים לקיים ע"י שליח⁶).

ביחד עם זה הולך הוא עם הכחות של משה שבדורנו, שהוא פתח והקל את הדרך דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ועד גם הפצה לתינוקות שנשבו בין העכו"ם, ותבע ודרש שכל אחד צריך לעסוק בזה.

וכמובן באופן ד"מיין מקרבת⁷, ובלשון נשיא דורנו⁸ – שבאם יש לו צפרניים, צריך להשתמש בהם כאשר נצרך כלפי עצמו, אבל כלפי השני צריך לגשת באהבה וקירוב בדרכי נועם ובדרכי שלום, "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", [ורק במקרה שאין ברירה כלל, וצריך להיות דחי' – הרי צריך זה להיות דוקא ב"שמאל דוחה", ביד כהה].

ובזה גופא נדרשים ב' ענינים כדי להצליח בעבודה: (א) להסביר ל"אחר" (ועד"ז בנוגע אליו "אל זר אשר בקרבך") בדרכי נועם (באופן שיבין ושה יתקבל אצלו) איך שלא טוב ולא מתאים לו עצמו להתנהג באופן ד"אחר", וזה בא רק בגלל שהוא תינוק שנשבה בין העכו"ם, ו(ב) לגלות את ה"בן" שבו – עי"ז שמסביר לו אודות היוקר להיות יהודי ולהתנהג בדרך של יהדות – לימוד התורה וקיום המצוות.

(משיחת ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב ה'תשמ"ח – מוגה, תרגום מאידית*)

(6) תוס' רי"ד קידושין מב, ב.
(7) סוטה מז, א.
(8) ראה "היום יום" כ"ב אלול. אגרות קודש שלו ח"ב
ע' תקכה. ח"ד ע' יד ואילך. סה"מ קונטרסים ח"ב שה,
ב ואילך. ועוד.
(*) התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

השינה, וכאשר חולם שהנה בא משיח – איזה טעם יש לבוא ולספר זאת ברבים!?

אמנם זהו דבר נכון לחלום חלומות טובים כפי שמבקשים בברכת כהנים²² (כמו שביקשו בחג השבועות ומכך זה נמשך לזמן שלאח"ז) – אבל מדוע מספרים זאת ברבים?

הרי ענין זה, שמשיח יכול לבוא היום, בבית מדרש זה – לדעת אלו היושבים ושומעים – הוא חלום שאינו מציאות, כיון שהם מרגישים שנמצאים בגלות, והרגש זה מבוסס ע"פ תורה.

אז או שתסביר להם שאין זה חלום, או שלא תדבר על כך ברבים!

זקוקים הרי לאיזו הסברה עבור השומעים, ע"כ שמנדנדים ללא הרף שמשיח צדקנו יכול לבוא תיכף ומיד ממש למטה מעשרה טפחים.

אמנם, אפילו אם לא היתה שום הסברה היו ממשיכים לדבר על זה גם הלאה... אבל לאחרי הכל נדרשת איזו הסברה.

ד. אזי אדמו"ר הזקן הסביר כבר:

מבואר בתורה אור²³ בד"ה "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים"²⁴, שכל ענין הגלות הוא כחלום, "היינו כחולמים", אלא שמצד החלום משלים את עצמם שזוהי האמת, אך האמת היא שזה אכן חלום!

ויראו זאת בגלוי לעתיד לבוא, שעל כך אומרים "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", "פי' שיתגלה מדרגה ובחי' זו של החלום עד אשר כולם יכירו וידעו וישגו החיות הנמשך להם בזמן הגלות שהוא מבחי' החלום, ולכן יאמרו היינו כחולמים".

זאת-אומרת, אין זה נכון לומר שהמחשבה

ששומעים מתפלאים: איך יכול לבוא יהודי ולדבר בפשטות, ולטרטר ללא הרף ש"הנה הנה משיח בא", ושה מונח בידיו של כאו"א – כאשר ע"פ תורה "אכתי עבדי אחשוורוש אנו" והקב"ה יוציא אותנו כו'?

. . במילא יש להבהיר לאלו היושבים ומקשיבים – כיצד יכול לבוא יהודי ולדבר בפשטות ללא הבט על כך שנמצאים בכזה חושך כפול ומכופל דגלות, אזי הנה בא משיח צדקנו, לא בעתיד, אלא מיד עכשיו בהוה, ברגע זה ממש!

ולא פוסק מלהרעיש בזה, ולכן שרים "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו"¹⁹, ותיכף הוא מפרש שהכוונה "במהרה בימינו" – היום ממש, כאן במקום ובזמן זה, בש"פ פינחס תשד"מ בבית מדרש זה!

ויתירה מזו: למרות שבפעם הקודמת הוא גם אמר ש"הנה הנה משיח בא" ומשיח לא בא אח"כ, אעפ"כ לא הרפה מזה אלא המשיך לדבר כך, ואע"פ שרואים גם עכשיו שמשיח עדיין לא בא, ואפי' אלי' הנביא לא הגיע (וגם אם הוא בא לפעמים, זה רק ליחיד סגולה) אזי אם ח"ו משיח עדיין לא יבוא, הוא ידבר ע"ז שוב בפעם הבאה עם כל ה"שטורעם"!

במילא, זקוקים להסביר לאנשים היושבים מסביב – איך מדברים ככה?

ג. מוכרחים לומר שזהו חלום!

וכידוע שע"פ הלכה ישנם חילוקים בין מצב ד"בהקיק" למצב ד"בחלום": בהל' נדרים²⁰ מובא ש"הנודר בחלום אינו כלום", ועד"ז בכ"מ²¹ (וכשיחפשו ימצאו את חילוקי ההלכות שבוזה).

ובכלל אדם הרי חולם בלילה בשעת

(22) מברכות נה, ב.
(23) וישב כח, ג ואילך. וראה גם סה"מ תקס"ה (כרך א) ע' קפד ואילך. אוה"ת מקץ (כרך ו) תתש, ב ואילך.
(24) תהלים קכו, א.

(19) אבות פ"ה מ"ב.
(20) שו"ע יו"ד ס"ו ס"ב.
(21) ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך דברי חלומות. ויש"נ.

על הגאולה בזמן הגלות היא חלום, אלא בדיוק ההיפך – כאשר חושבים על הגלות זהו החלום!...

ואת זה אומר אדמו"ר הזקן בזמן הגלות, בידועו את מה שאומר במאמר ד"ה "ואת האלף ושבע מאות"²⁵ שקץ הגאולה יהי עשרות שנים לאחמ"כ בשנת תר"ג או תר"ח²⁶ – אעפ"כ אומר אדה"ז שידעו שהגלות היא חלום!

אמנם בגלוי יראו זאת רק לעתיד לבוא, ועתה מרגישים שחלום הגלות אינו כלל חלום אלא מציאות – אך אדמו"ר הזקן רצה להודיע זאת לבני ישראל עוד קודם, בזמן הגלות.

ובעצם דוד המלך כבר הודיע זאת בספר תהילים בפסוק "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים". ואדמו"ר הזקן מביא ומסביר זאת בתורת חסידות חב"ד ולאחמ"כ בתוספת ביאור ע"י רבותינו נשיאינו שלאחריו, ואח"כ המאמר נדפס ונתפרסם בספר תורה אור, ובודאי רצה שיפיצו את זה בכל מקום, כפי שזה בנוגע לכל עניני תורה ופנימיות התורה – כלומר, להפיץ שאפילו בעמדנו בזמן הגלות, על כל יהודי לידע שהגלות היא חלום!

וכיון שזה נהי' חלק מהתורה וכל יהודי לומד זאת – הרי זה פועל אח"כ בעולם ובגלות, כמאמר²⁷ "קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא", וכך גם "כל מאן דאסתכל בה באורייתא ואשתדל בה כביכול הוא מקיים עלמא".

ומכך מובן שמה שמדברים ומרעישים ללא הרף שהנה בא משיח, ללא הבט על כך שנמצאים עדיין בגלות – אין זה "חלום" כלל,

(25) מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א א' תיט ואילך. מגדל עז (כפר חב"ד, תש"מ) ע' תפד ואילך.

(26) ראה תורת שלום ע' 237. מגדל עז ע' תפג. וראה אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה. לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. ועוד.

(27) זח"ב קסא, סע"א ואילך.

אלא אדרבה: זוהי המציאות!

ודוקא כאשר חושבים על הגלות – זהו החלום, רק כיון שנמצאים בגלות (בחלום) משלים את עצמם שזוהי המציאות!

ה. לאידך גיסא:

מה שיהודים בגלות חושבים שהגלות היא המציאות והגאולה היא חלום, וכאשר אומרים "הנה הנה משיח בא" זה חלום – אין זה היפך האמונה, כי הם מאמינים בביאת המשיח, אלא שהאמונה נשארת אצלם בבחי' מקיף ולא חודרת בפנימיות, במילא הגאולה נשארת אצלם כמו חלום.

. ואין זה היפך התורה, כי התורה עצמה אומרת "היינו כחולמים", כלומר, ע"פ תורה הגלות היא חלום, ועד כדי כך חלום – עד שהרגשה בחלום הגלות שהגאולה היא החלום והגלות היא המציאות, במילא מובן מדוע הדיבור על הגאולה מעורר אצלם פלא.

ועד"ז בנוגע לכל השאלות שישנם בזמן הגלות על ענין הגאולה, ולדוגמא: בעל הגאולה אמר לפני עשרות שנים "לאלתר לגאולה" – עולה השאלה: היתכן שזה לא יצא בפועל, ועד היום הזה עדיין לא בא?

צריכים לדעת, שכל השאלות, הקושיות והספקות הללו באים מצד חלום הגלות, שמצד הגלות זקוקים לראיות, הסברות ותירושים.

1. אך כאמור, אין לחשוב שזהו היפך התורה והיפך האמונה, מאחר²⁸ שענין חלום הגלות שרשו בדרגה נעלית – כיון שהקב"ה רצה שיהי' גילוי נעלה ביותר אשר לא יוכל לבוא, כביכול, לולא ההעלם והסתר והסתלקות המוחין דחלום הגלות – לכן עשה שיהי' ענין של גלות, ושענין זה יהי' בתורה (כביכול), אשר אלו הם הקושיות, השאלות

(28) כמבואר בפרטיות לפנ"ז בהשיחה (שבהע' 1) סט"ז.

ובפרט שאדמו"ר המהר"ש לא הי' בנו הגדול אלא אדרבה – הצעיר, והיו לו אחים גדולים אשר כל אחד מהם הי' "גדול", וכידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר כתב על כל אחד מהם ב"הקריאה והקדושה" את התואר "אדמו"ר" [שבכלל כל הענינים ב"הקריאה והקדושה" הוגהו ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר – חלק כתב בעצמו, ואפילו החלק שלא כתב הוא הגיהו והוסיף הוספות בכתב יד קדשו], ובפרט הבן הגדול – כידוע היחס המיוחד שהי' לו מסבו (אדמו"ר האמצעי); וללא הבט על כל זה, וגם על מענה הצ"צ שנדפס הלכו"ת (ואדמו"ר המהר"ש בודאי ידע מה זה הלכו"ת) – הי' לאדמו"ר המהר"ש התוקף והעוז ("די ברייטקייט") לומר לצמח צדק: אבל יהודים רוצים את הגאולה כפשוטה!

1. כיון שסיפור זה הגיע אלינו, וכל דבר הוא בהשגחה פרטית – בודאי ישנה מכך הוראה לכאו"א,

[בפרט כשלוקחים בחשבון כמה שנים הצ"צ ואדמו"ר המהר"ש חיו יחד, מובן בפשטות שדיברו ביניהם הרבה עניני קדושה ועניני תורה, ואעפ"כ רואים שהסיפורים שהגיעו אלינו הם מתי מספר בלבד, שלא בערך לגמרי ממה שהי' בפועל. ועל-כן מוכרחים לומר (כיון שכל דבר הוא בהשגח"פ), שהסיפורים שהגיעו אלינו הם ע"ד "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה ושלא הוצרכה לדורות לא נכתבה"¹⁸]

וההוראה מכך בפשטות:

כל יהודי צריך לצעוק ולתבוע שרוצים את הגאולה כפשוטה!

והכרח הגאולה מובן לכאו"א בפשטות, ובפרט ע"פ המבואר בחסידות בכ"מ, באופן המובן בשכל [.]. שצריכה להיות לו תשוקה לגאולה.

וכפי שאומרים בכל יום בתפלה – "לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים".

ויה"ר שכך יהי' בפועל – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ואנו בתוכם. (ב' קטעים משיחת ש"פ פ"ח ח"א תשמ"ה - בלתי מוגה)

(18) מגילה יד, א.

הנשים צריכות לגשת לנשיא דורנו, ולמסור "פדיון" שרצונן ותביעתן לקבל חלק בארץ

מסופר בשיעור חומש היומי ש"הנשים... מחבבות את הארץ"¹, שלכן, באו בנות צלפחד למשה רבינו וביקשו "תנה לנו אחוזה בתוך אחי אבינו"², ואכן, נתמלאה בקשתן – כמסופר בהמשך הפרשה שהקב"ה אמר למשה "נתן תתן להם אחוזת נחלה בתוך אחי אביהם"³, ועד כדי כך, ש"זכו בנות צלפחד ונכתבה (כללות הפרשה) על ידן"⁴.

(1) פרש"י כו, סד.
(2) כז, ד.
(3) שם, ז.
(4) פרש"י שם, ה.

ובפרט אצל אלו שאינם זקוקים להגיע לידיעה ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", כי הם מרגישים איך שנשיא דורנו חי אצלם – בין ע"י חלום, הצלחה במסחר, או בזה שנופל לו לפתע הרהור תשובה בעומדו במעמד ומצב שהוא בכלל לא חשב על-כן,

דלכאורה, מהיכן מגיע לו הרהור תשובה – הרי לגמרי לא חשב על זה?

אמת אמנם שמבואר בלקו"ת⁸ מהמשנה⁹ "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת כו", שזהו הגורם לנפילת הרהור תשובה אצל האדם – אבל מדוע הרהור נופל אצלו דוקא ולא אצל השני, או מדוע אצל השני נופל רק הרהור תשובה אחד ואצלו נופלים שניים או שלשה וכו'!

– הרי זה בגלל שאצלו נשיא דורנו חי!¹⁰

יהודי צריך לתבוע ולצעוק שרוצה את הגאולה

ד. [.] והנה, כאשר יהודי מתבונן מעט איך שהקב"ה אשר "מלא כל הארץ כבודו"¹¹, מניח העליונים ותחתונים ומייחד מלכותו על עמו ישראל בכלל ועליו בפרט¹², ונתן לו כחות לעשות את עבודתו ב"קב שלו"¹³, עד לכחות נעלים כאלו – שבכחו (של יהודי) להביא את הגאולה העתידה עם "השמים החדשים והארץ החדשה"¹⁴ וכל המשכונות הכי נעלות דלעתיד לבוא, ומתבונן בזה ש"הנה ה' נצב עליו ומלא כל הארץ כבודו ומביט עליו ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי"¹⁵ – הקב"ה בעצמו מסתכל כיצד היהודי מנצל את כחותיו,

– הרי אפי' טיפש מבין את יוקר וחשיבות עבודתו!

אדם יכול לשכנע את עצמו בנוגע לעבודתו הפרטית ב"קב שלו" דמהיכי-תיתי: הוא כן יעשה אותה או לא יעשה – מה הוא כבר יפעל ולמאי נפקה-מינא? אבל כאשר יתבונן בעצמו שהקב"ה נתן לו כחות להביא את הגאולה ע"י עבודתו ב"קב שלו" דוקא – אזי כאמור, אפילו טיפש מבין את יוקר וחשיבות עבודתו, והוא יתמסר לזה עם כל החיות וה"שטורעם"!

ה. יחד עם זה, כל זמן שהגאולה עדיין לא הגיעה בפועל, תובעים מיהודי לתבוע ולצעוק שרוצה את הגאולה, לא רק ברוחניות, אלא את הגאולה בפשטות.

כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ¹⁶ [בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר אדמו"ר המהר"ש: רוצים את הגאולה בפשטות, למטה מעשרה טפחים! והנה, מסיפור זה אנו למדים כיצד צריכים להתנהג, ושאינן זה ענין של היפך הכבוד וכו':

מובן בפשטות הביטול שהי' לאדמו"ר המהר"ש בכלל כלפי אביו הצ"צ, ובפרט שזה הי' בזמן נשיאותו של הצ"צ, אשר "דבר אחד לדור"¹⁷.

(8) האזינו עא, ד. וראה גם שם תצא לו, ד ועוד – (13) ראה ב"מ לח, א.

נסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 144 הע' 49.

(9) אבות פ"ו מ"ב. וראה חגיגה טו, א.

(10) ראה עד"ז ב"יחי המלך" שם.

(11) ישע"י ו, ג.

(12) תניא רפמ"א (נו, א).

(15) תניא שם. וראה גם שם פמ"ב (ס, ב).

(16) לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה עד"ז ב"יחי המלך" גליונות: תלה ע' 9, תטו ע' 6, קלז ע' 8. ועוד.

(17) סנהדרין ח, א. הובא בפרש"י וילך לא, ז.

והספיקות (העלמות והסתרים) בתורה²⁹, ע"ד "יעקב ועשו האמורים בפרשה"³⁰ (כמדובר כמ"פ³¹) – בכדי שע"ז יתוסף עילוי נעלה יותר.

וע"ד מה שמוצאים בגמרא (בתורה) את הענין ד"תיקו", שאינו מבטל את השאלה והספק בסוגיא לפנ"ז, אלא הענין נשאר בספק³². ועד"ז מוצאים בגמרא את הלשון "קשיא" ו"תיובתא", וידוע החילוק ביניהם: "קשיא" הכוונה שהמסקנא נשאת בתקפה רק שישנה עלי' קושיא, משא"כ "תיובתא" הכוונה שהמסקנא שלפנ"ז מופרכת – אשר כל זה מורה על ענין הגלות (קושיות וספיקות) בתורה.

ולמרות ש"תיקו" הכוונה שהענין נשאר בספק, אעפ"כ אומרים גם ש"תיקו" הוא ראשי-תיבות "תשבי יתרץ קושיות ואבעיות"³³, היינו, שזו לא תשאר קושיא ואיבעיא לעולם, אלא סוף-כל-סוף אליהו הנביא יתרצה; אבל ענין זה יתגלה רק בביאת אליהו, משא"כ בזמן הגלות הוא עדיין באופן של "תיקו".

והטעם לזה – בכדי שע"י ענין הגלות בתורה יתוסף עילוי נעלה יותר.

ולכן, צריכים להשתדל שענין הגלות ישרא בתורה בלבד – "יעקב ועשו האמורים בפרשה" – ולצאת ידי חובת הגלות וההעלם והסתר ע"י "חומר ולבנים" שבתורה, "בחומר דא קל וחומר . . . ובלבנים דא ליבון

(29) ראה אגה"ק סכ"ו (קמד, ב). וראה בהנסמן לקמן הערות 30-31.

(30) פרש"י ר"פ תולדות.

(31) לקו"ש ח"כ ע' 114. שם ע' 342 ואילך. ד"ה באתי לגני – יו"ד שבט תשמ"ג (סה"מ תשמ"ג ע' פה). ועוד.

(32) ראה מבוא התלמוד (לר"ש הנגיד) וקיצור כללי התלמוד – נדפס בסוף מס' ברכות ש"ס ווילנא. ובכ"מ.

(33) תויו"ט סוף מס' עדיות. שלה"ה תט, א. והוא ע"פ

זח"ג כח, א. וראה גם ערוך השלם בערכו.

הלכתא"³⁴, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר³⁵.

וביחד עם זה יש לידע, שכל ענינים אלו דגלות הם חלום, והמצויאות האמיתית גם בזמן הגלות היא – הגאולה.

ז. זהו ההסבר מדוע מדברים ומטרטרים ללא הרף שהנה הנה בא משיח צדקנו: כי זוהי אכן המציאות האמיתית ולא חלום!

וכמדובר לעיל שכבר "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ותשובה אפשר לעשות בשעתא חדא וברגעא חדא³⁶ – במילא בא מיד משיח צדקנו בפועל ממשי!

ואפילו אם עד עתה לא הגיע משיח ואפילו אליהו הנביא לא בא, אעפ"כ מדברים על כך עוד פעם בכל התוועדות, פעם אחת, פעם שני', עד שלש פעמים ד"הוי חזקה"³⁷ ועד מאה פעמים שהופך להיות טבע האדם³⁸ ("טבע שני"³⁹, או "הרגל נעשה טבע" סתם⁴⁰), עד למאה פעמים ואחד⁴¹ – ובאם ח"ו משיח לא יבוא עד מחר או עד היום במנחה, ידובר על כך שוב – עד שינדנדו כל כך ("נדודשעון" – בל' העולם), הן למטה והן למעלה כביכול – שיפעלו שמישח אכן יבוא!

ובפרט שה"פרה" מעונינת בזה יותר מהעגל (יותר ממה שהעגל רוצה לינק, הפרה רוצה להניק⁴²), כמ"ש⁴³ "ושב ה' אלקיך את

(34) זח"ג קנג, א. (ברע"מ).

(35) תו"א ר"פ שמות.

(36) זח"א קנט, סע"א. וראה קידושין מט, ב. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א. תניא פי"א. לקו"ת ר"פ דברים (א, ב).

(37) ב"מ קו, רע"ב.

(38) ראה תניא פט"ו.

(39) שביילי אמונה נ"ד ש"ב. פחד יצחק בערכו. וראה תניא ספי"ד. פט"ו (כא, א).

(40) תניא פמ"ד (סג, ב). וראה שו"ת הרמ"ע מפאנו סל"ו.

(41) ראה חגיגה ט, ב. תניא פט"ו. וראה לקו"ש חכ"ו ע' 208 הערה 45.

(42) פסחים קיב, סע"א.

(43) נצבים ל, ג. מגילה כט, א. פרש"י עה"פ.

שבותך – והשיב לא נאמר אלא ושב מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגלויות".

וכמ"ש גם בנוגע למשיח⁴⁴: "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" – משיח עומד מאחורי הכותל ומחכה ומביט... מתי כבר יוכל לבוא!

– אין זה כותל שלם, אלא כותל שיש בו חלונות, חרכים, סדקים וחורים, ודרך חלונות וחרכים אלו משיח צדקנו מסתכל ומשגיח, ומובן שמבט של משיח פועל...

ח. לכן ממשיכים לדבר בכל הזדמנות אודות ה"חלום" (לדעת אלו הטוענים כי גלות

44) שה"ש ב, ט. ע"פ "קול קורא" מאדמו"ר מהור"צ – "הקריאה והקדושה" גליון 9 ע' טו. אב"ק שלו ח"ה ע' סז. ועוד.

(45) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

(46) כמ"ש ביצי"מ – בא, י, ט.

המדור מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח"י רחל תח"י בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור הבא – "זמן הגאולה" – מוקדש לעילוי נשמת אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

מדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידינצ'יק – נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד ולעילוי נשמת זוגתו מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה – נלב"ע ביום ועש"פ ויגש ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

ההכרזה שנשיא דורנו צוה להדפיס ולפרסם בחוברת של "אגודת חסידי חב"ד"

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ידוע ה"קול קורא" שפרסם בעל הגאולה¹ דחודש תמוז: "לאלתר לגאולה!"

והנה הפירוש "לאלתר" הוא כפשוטו: מיד ("גלייך"), "משיח נאו" – "נאו" ממש!

– בכוונה אינני מבטא זאת בלשון הקודש, כדי שלא יחשבו שבלשון הקודש הענין כבר ישנו משא"כ בשפת המדינה², אלא אדרבה: יתרון האור מן החושך דוקא³, כלומר, דוקא מ"משיח נאו" בשפת המדינה – יתגלה יתרון האור!

ב. בא ה"קלוגינקער"⁴ וטוען: כשם שה"קול קורא" של נשיא דורנו "לאלתר לגאולה" לא קויים מיד (מפני סיבות שונות ומשונות), ומאז כבר עברו 42, 43, 44 שנה – כך יכול להיות גם עכשיו, רחמנא-ליצלן!

אבל מובן ש'חבל על הזמן' ללכת ולהתווכח עם "זקן וכסיל"⁵, מאחר והוא "זקן" וגם "כסיל"... או עם אחד המדבר בשליחותו, או יותר גרוע – שהופך להיות לבוש שדרכו מדבר ה"זקן וכסיל"!

ובפרט עוד אם יש לו – רחמנא-ליצלן – תענוג לשאול כאלו שאלות ולהכניס ספיקות ש"לאלתר לגאולה" אין פירושו מיד וכיו"ב – אשר מובן החורבן שזה גורם ל"עולם קטן זה האדם"⁶ של בן אדם כזה.

ג. ולעצם הטענה: דבר ברור הוא ש"לאלתר לגאולה" פירושו מיד ממש!

כפי שנשיא דורנו הכריז ב"קול קורא" וציוה לפרסם ולהדפיס זאת בחוברת של "אגודת חסידי חב"ד" – ומזה מובן שענין זה אינו שייך לעבר אלא נוגע לפועל גם עכשיו, כיון ש"אגודת חסידי חב"ד" נמשכת עד היום הזה – שלא כדעת האומרים אשר בשנת תש"י זה נפסק רחמנא-ליצלן, אלא גם אח"כ "זרעו בחיים" ובמילא "הוא בחיים"⁷!

(1) ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"א-ג. ועוד.
 (2) ראה עוד עד"ז ב"יחי המלך" גליונות: תסח ע' 10, תסז ע' 9, תמא ע' 8. ועוד.
 (3) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. ושי"ב.
 (4) = היצר הרע.
 (5) קהלת ד, יג. קה"ר וכפרש"י עה"פ. מדרש תהלים (באבער) ט, ה. זח"א קעט, סע"ב.
 (6) תנחומא פקודי ג. זח"ג לג, ב. תקו"ז תסט (ק, ב. קא, א). וראה מו"נ ח"א פע"ב.
 (7) תענית ה, ב: "עקב אבינו לא מת... מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וראה "יחי המלך" תקד ע' 8.